

Se stanoviska znám. práva jest tudíž rozhodujícím, aby výroba a odbyt určitého zboží, označeného určitou známkou, byla majiteli známky vyhrazena. Jestliže tento se takovéto výroby soukromoprávní smlouvou vzdá ve prospěch druhého kontrahenta a zaváže se, že ji po určitou dobu neobnoví, pak dlužno i tomuto momentu přikládati relevantní význam pro posouzení, zda se stal převod podniku, neboť právě tato okolnost svědčí tomu, že má býti dosaženo onoho hospodářského efektu, který je charakteristickým znakem podniku podle § 9 znám. zák.

K tomuto momentu ve smlouvě z 25. a 27. června 1925 uvedenému žal. úřad nepřihlížel, maje mylně za to, že záleží jedině na převodu technických prostředků výrobě sloužících. Okolnost ta není však — jak shora uvedeno — rozhodnou, neboť nemůže býti pochyby o tom, že i při úplné výměně výrobních pomůcek, jak v rukou podnikatele dosavadního, tak i držitele nového, identita podniku zůstává nedotčenou, takže nemůže býti směrodatným pro změnu v držení podniku, i kdyby část těchto výrobních pomůcek na nového držitele skutečně nepřešla.

Z uvedeného patrně, že nař. rozhodnutí spočívá na mylném výkladu § 9 znám. zák., pročež je bylo zrušiti pro nezákonnost.

Č. 6987.

Police: I. Obraz znázorňující zničení srbské divise timocké rak.-uh. vojskem spadá pod normu § 26 zák. na ochranu republiky. — II. Městská zasedací síň je místem veřejným ve smyslu cit. předpisu.

(Nález ze dne 20. prosince 1927 č. 26.640).

Prejudikatura: Boh. 3635/24 adm. a j.

Věc: Městská obec Ch. proti ministerstvu vnitra stran odstranění sochy císaře Josefa II., resp. obrazu ze zasedací síně městské.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: Výměrem z 31. ledna 1925 nařídila osp v Ch. na základě § 26 zák. na ochranu republiky z 19. března 1923 č. 50 Sb. obci ch-ské, aby obraz, znázorňující zničení srbské timocké divise starorakouským domácím ch-ským plukem, umístěný v městské zasedací síni, všeobecně přístupné, odstranila, poněvadž má ráz státu nepřátelský; výměrem z 30. ledna 1925 pak uložila obci v základě téhož zák. předpisu, aby z měst. zasedací síně odstranila sochu císaře Josefa II. Nař. rozhodnutími byly výměry ty v cestě instanční potvrzeny. — — —

O stížnostech podaných do těchto rozhodnutí nss uvážil:

Podle § 26 zák. na ochranu republiky, může úřad naříditi, aby byly odstraněny »pomníky, nápisy a jiné památky umístěné na veř. místě . . ., jsou-li rázu protistátního, nebo jsou-li zřízeny některému členu rodin panovavších v Rak., Uhersku nebo Rak.-Uhersku . . .«.

Pokud jde o sochu cis. Josefa II., nebylo a není na sporu, že o sobě — ač-li jest umístěna na veř. místě — pod cit. předpis spadá. Pokud se týče svrchu zmíněného obrazu, popírá stížnost jeho závadnost, poněvadž není prý srozumitelné, kterak obraz, znázorňující zničení srbské divise, může se nelibě dotýkati citů národa čsl., city národů s národem

čsl. sdružených však zákonem na ochranu republiky ochráněny nejsou a okolnost, že obraz vyvolává představy někdejší armády rak.-uh., nemůže mu dávatí rázu protistátního.

Nss neuznal námitky tyto důvodnými. Žal. úřad shledává protistátní ráz sporného obrazu v tom, že chce upomínati a upomíná na býv. rak.-uh. armádu, tím na státoprávní a mocenské poměry býv. rak.-uh. monarchie, a tyto motivy jeho že jsou neslučitelné se státoprávními poměry dnešními. Nss neshledal tento závěr vadným. Obraz intenduje — jak stěžující si obec ve svých rekursech sama uvedla — zvětšiti vítězství dílce býv. rak.-uh. armády nad vojskem srbským ve světové válce a tím přechodné vítězství ústředních mocností nad vojskem ententy. Uváží-li se notorické politické postavení národa čsl. za světové války, není za jisté nelogický úsudek, že vše, co upomíná na vítězství ústř. mocností a porážku ententy, má ráz nepřátelský státu čsl., jenž právě porážce ústř. mocností děkuje svoji existenci, a že vše to jest tedy ve smyslu zák. na ochr. rep. památkou rázu protistátního.

Ani druhou námitku, týkající se veřejnosti měst. zasedací síně, neshledal nss důvodnou. Stížnost vytýká, že ve smyslu § 26 zák. na ochr. rep. lze za místo veřejné považovati jen to, které je kdykoliv a komukoliv volně přístupno. Tato definice je však příliš široká. Nss již v nál. Boh. 3635/24 adm. vyslovil, že za místo veřejné ve smyslu cit. ustanovení jest pokládati takové místo, které je přístupno každému z publika, tedy všem individuálně neurčeným osobám, jimž dotyčné místo podle svého určení má sloužiti, aniž by vlastník nebo správce byl oprávněn jednotlivé osoby, když vyhovují všeobecným podmínkám v tom směru stanoveným, z přístupu vyloučiti. Veřejnost místa není tedy vyloučena již tím, že vzhledem k jeho určení libovolná přístupnost jeho časově nebo co do osob — zejména z důvodů policejních — jest v některých směrech omezena. V daném případě je nesporno, že městská zasedací síň slouží ke schůzím měst. zastupitelstva, které po zák. (§ 49 česk. ob. zř.) jsou veřejné, a že také jinak se jí používá pro veřejně přístupné přednášky a pod. Pokud určení její připouští, jest tedy veřejná, všeobecně přístupná obecnstvu, a tato přístupnost dodává jí povahy místa veřejného ve smyslu § 26 zák. na ochranu republiky. — — —

č. 6988.

Vyvlastnění. — Stavební ruch. — Administrativní řízení. I. Po 31. prosinci 1924 nelze vydati vyvlastňovací nálezy podle zák. č. 58/24, třebaž žádost za vyvlastnění byla podána před tímto termínem. — **II.** Odvolací stolice hledí z moci úřední k tomu, že stolice prvá rozhodla podle zákona již neplatného.

(Nález ze dne 20. prosince 1927 č. 26.920).

Prejudiktatura: Boh. 3559/24 adm.

Věc: Ondřej V. a spol. proti župnímu úřadu v Nitře stran vyvlastnění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.